

Bruselj, 18. maj 2016
(OR. en)

8939/16

Medinstitucionalna zadeva:
2015/0284 (COD)

PI 57
CODEC 660
RECH 138
EDUC 140
COMPET 236
SAN 185
AUDIO 59
CULT 40
DIGIT 50

DOPIS

Pošiljatelj:	predsedstvo
Prejemnik:	Svet
Št. predh. dok.:	8621/16
Št. dok. Kom.:	15302/15+ADD 1+ADD 2
Zadeva:	Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o zagotavljanju čezmejnne prenosljivosti storitev spletnih vsebin na notranjem trgu – splošni pristop

I. UVOD

Komisija je zgoraj navedeni predlog Svetu predložila 9. decembra 2015.

Ta predlog je ena od prvih pobud Komisije v okviru strategije za enotni digitalni trg, katere cilj je vzpostavitev notranjega trga za digitalne vsebine in storitve. Njegov cilj je odprava ovir za čezmejno prenosljivost tako, da lahko uporabniki, ki so naročeni na spletne vsebine ali jih pridobijo v svoji državi članici prebivališča, dostopajo do iste vsebine, tudi če so začasno prisotni v drugi državi članici.

Odbor stalnih predstavnikov (1. del) je 13. maja 2016 po intenzivnih prizadevanjih v okviru nizozemskega predsedstva dosegel široko soglasje o najnovejšem kompromisnem predlogu predsedstva, ki je v prilogi k temu dopisu. Kljub temu še vedno ostajata dve odprti vprašanji, ki nista sprejemljivi za nekatere delegacije: (i) začasno nahajanje in (ii) opustitev preverjanja. Ti vprašanji sta preučeni v spodnjem delu II.

II. KLJUČNI NEREŠENI VPRAŠANJI

A. Opredelitev izraza „začasno nahajati se“ (čl. 2 točka (d))

Na splošno velja, da je za izvajanje Uredbe treba pojasniti, kaj ta izraz pomeni, ključno za.

Za večino delegacij besedilo kompromisnega predloga predsedstva v povezavi z opredelitvijo pojma „država članica prebivališča“ (glej točko (c) istega člena) zagotavlja dovolj jasnosti in pravne varnosti.

Vendar je več delegacij zahtevalo, da se tej opredelitvi doda časovno merilo, in sicer da bi morale biti začasno nahajanje prehodno in kratko. S tem predlaganim časovnim merilom bi preprečili morebitne preširoke razlage, kar so navedene delegacije označile za enako pomembno kot čezmejni dostop.

B. Opustitev obveznosti preverjanja (člen 3b(5) in (6))

Ponudnike storitev spletnih vsebin uredba zavezuje, da omogočajo prenašanje teh vsebin. Ponudniki storitev spletnih vsebin morajo prav tako preveriti državo članico prebivališča svojih naročnikov, da bi ugotovili, kdaj so ti začasno prisotni v drugi državi članici.

Glede na to, da je ta obveznost preverjanja namenjena zaščiti interesov imetnikov pravice ali drugih oseb, ki imajo pravico do spletnih vsebin, večina delegacij meni, da bi morala uredba vsebovati določbo, na podlagi katere bi se lahko imetnik pravic izognil preverjanju, s čimer bi preprečili neupravičeno omejevanje svobode imetnika pravice, da dovoli uporabo svoje vsebine, kakor želi. Takšna določba bi torej uvedla opustitev obveznosti preverjanja, če te niso ustrezne za zadevni sektor ali vrsto vsebine. Kompromisni predlog predsedstva določa, da imetniki pravice sicer lahko dovolijo, da se do njihovih vsebin dostopa ter se jih uporablja brez preverjanja države članice prebivališča, vsi drugi vidiki uredbe pa se uporabljajo, pri čemer se v takem primeru država članica prebivališča naročnika določi s sporazumom, sklenjenim med ponudnikom spletnih storitev in naročnikom. Poleg tega je izrecno določeno, da s sporazumi med ponudniki spletnih storitev ter imetniki pravic ni mogoče omejiti možnosti imetnikov pravic, da umaknejo svoje dovoljenje, če je v razumnem roku podano uradno obvestilo, da bi se izognili nepravilnemu motenju poslovanja ponudnika storitev.

Kljub temu več delegacij meni, da bi zaradi možnosti dogovora, da preverjanja ni treba opraviti, lahko prišlo do zlorab s strani ponudnikov, ki imajo precejšnjo tržno moč nad šibkejšimi imetniki pravic, in so zato zahtevale, da se ta določba uporablja le za vsebine, ki so neizključno na voljo vsem ponudnikom spletnih storitev v Evropski uniji.

III. ZAKLJUČEK

Na podlagi zadnjega kompromisnega predloga predsedstva iz priloge k temu dopisu, naj Svet reši navedeni odprti vprašanji in sprejme splošni pristop v zvezi s predlagano uredbo.

Kompromisni predlog predsedstva za

UREDBO EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o zagotavljanju čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin na notranjem trgu
(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora¹,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Neoviran dostop do storitev spletnih vsebin za potrošnike v vsej Uniji je pomemben za nemoteno delovanje notranjega trga. Ker notranji trg zajema območje brez notranjih meja, ki med drugim temelji na prostem pretoku storitev in oseb, je treba zagotoviti, da lahko potrošniki prenosljive storitve spletnih vsebin, ki ponujajo dostop do vsebin, kot so glasba, igre, filmi ali športni dogodki, uporabljajo ne le v državi članici prebivališča, ampak tudi, ko se začasno nahajajo v drugi državi članici Unije za namene kot so počitnice, potovanje ali poslovna potovanja. Zato bi bilo treba v takšnih primerih odpraviti ovire za dostop do takih storitev spletnih vsebin in njihovo uporabo.

¹ UL C, , str. .

- (2) Tehnološki razvoj, ki je povzročil hitro širjenje prenosnih naprav, kot so tablični računalniki in pametni telefoni, vse bolj olajšuje uporabo storitev spletnih vsebin, saj omogoča dostop do njih ne glede na lokacijo potrošnika. Povpraševanje potrošnikov po dostopu do vsebin in inovativnih spletnih storitev hitro narašča ne le v njihovi državi članici prebivališča, temveč tudi takrat, ko se začasno nahajajo v drugi državi članici Unije.
- (3) Potrošniki vse pogosteje sklepajo pogodbene dogovore s ponudniki o zagotavljanju storitev spletnih vsebin. Vendar pa potrošniki, ki se začasno nahajajo v drugi državi članici Unije, pogosto ne morejo še naprej dostopati do ali uporabljati storitev spletnih vsebin, za uporabo katerih so pridobili pravico v državi članici prebivališča.
- (4) Zaradi številnih ovir je oteženo zagotavljanje teh storitev potrošnikom, ki se začasno nahajajo v drugi državi članici. Nekatere spletne storitve vključujejo vsebine, kot so glasba, igre ali filmi, ki so v skladu s pravom Unije zaščitene z avtorskimi pravicami in/ali sorodnimi pravicami. Ovire za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin so zlasti posledica tega, da so licence za pravice prenosa vsebin, zaščiteneh z avtorskimi in/ali sorodnimi pravicami, kot so avdiovizualna dela, pogosto podeljene na podlagi teritorialnosti ter da se lahko ponudniki storitev spletnih vsebin odločijo, da bodo storitve ponujali le na nekaterih trgih.

- (5) Enako velja za druge vsebine, kot so športni dogodki, ki niso zaščitene z avtorskimi pravicami in/ali sorodnimi pravicami na podlagi prava Unije, vendar pa so lahko zaščitene z avtorskimi pravicami, sorodnimi pravicami ali drugo posebno zakonodajo na podlagi nacionalnega prava, in za katere organizatorji takih dogodkov tudi pogosto podelijo licence ali pa jih ponudniki storitev spletnih vsebin ponujajo na podlagi teritorialnosti. Prenosi takih vsebin s strani radiotelevizijskih organizacij bi bili zaščiteni s sorodnimi pravicami, ki so bile usklajene na ravni Unije. Poleg tega prenosi takih vsebin pogosto vključujejo avtorsko zaščitene elemente, kot so glasba, uvodne ali zaključne video sekvence ali grafika. Nekateri vidiki takih prenosov, ki se nanašajo na dogodke velikega družbenega pomena ali dogodke velikega javnega interesa za namene kratkih poročil, so bili tudi usklajeni z Direktivo 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta.² Avdiovizualne medijske storitve v smislu Direktive 2010/13/EU pa vključujejo storitve, ki omogočajo dostop do vsebin, kot so športni dogodki, novice ali aktualni dogodki.
- (6) Zato se storitve spletnih vsebin vse pogostejše tržijo v paketu, v katerem ni mogoče ločiti vsebine, ki ni zaščiten z avtorskimi in/ali sorodnimi pravicami, od vsebine, zaščitene z avtorskimi in sorodnimi pravicami, ne da bi se bistveno zmanjšala vrednost storitve, ki se zagotavlja potrošnikom. To še zlasti velja za prvovrstne vsebine, kot so športni ali drugi dogodki, ki so za potrošnike zelo pomembni. Da bi ponudniki storitev spletnih vsebin lahko potrošnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni država članica njihovega prebivališča, zagotovili neomejen dostop do storitev spletnih vsebin, mora ta uredba zajemati tudi take vsebine, ki jih uporabljajo storitve spletnih vsebin, in se uporabljati za avdiovizualne medijske storitve v smislu Direktive 2010/13/EU ter tudi za prenose radiotelevizijskih organizacij v celoti.

² Direktiva 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev, UL L 95, 15.4.2010, str. 1–24.

- (7) Pravice na delih in drugi zaščiteni vsebini so med drugim usklajene z Direktivo 96/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta³, Direktivo 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta⁴, Direktivo 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta⁵ in Direktivo 2009/24 Evropskega parlamenta in Sveta⁶.
- (8) Zato morajo imeti ponudniki storitev spletnih vsebin, ki uporabljajo dela ali drugo zaščiteni vsebino, kot so knjige, avdiovizualna dela, glasbeni posnetki ali oddaje, pravice do uporabe takih vsebin za zadevna ozemlja.
- (9) Za prenos vsebin, ki so zaščitene z avtorskimi in sorodnimi pravicami, morajo imeti ponudniki storitev spletnih vsebin dovoljenje zadevnih imetnikov pravic, kot so avtorji, izvajalci, producenti ali radiotelevizijske organizacije, za vsebino, ki bi bila vključena v prenos. Enako velja tudi v primeru, ko je namen takega prenosa potrošniku omogočiti datotečni prenos, da lahko uporabi storitev spletnih vsebin.

³ Direktiva 96/9/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. marca 1996 o pravnem varstvu baz podatkov, UL L 77, 27.3.1996, str. 20–28.

⁴ Direktiva 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi, UL L 167, 22.6.2001, str. 10–19.

⁵ Direktiva 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine, UL L 376, 27.12.2006, str. 28–35.

⁶ Direktiva 2009/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o pravnem varstvu računalniških programov, UL L 111, 5.5.2009, str. 16–22.

- (10) Pridobitev licence za zadevne pravice ni vedno mogoča, zlasti kadar se za pravice na vsebini izdajajo izključne licence. Da bi zagotovili teritorialno ekskluzivnost, se morajo ponudniki storitev spletnih vsebin v svojih licenčnih pogodbah z imetniki pravic, vključno z radiotelevizijskimi organizacijami ali organizatorji dogodkov, obvezati, da bodo svojim naročnikom zunaj ozemlja, za katerega ima ponudnik storitev licenco, preprečili dostop do svojih storitev in njihovo uporabo. Ponudniki storitev morajo zaradi teh pogodbenih omejitev zanje sprejeti ukrepe, kot so zavrnitev dostopa do svojih storitev z naslovov IP zunaj zadevnega ozemlja. Eno od ovir za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin je torej mogoče najti v pogodbah, sklenjenih med ponudniki storitev spletnih vsebin in njihovimi naročniki, ki odražajo klavzule o ozemeljski omejitvi iz pogodb med navedenimi ponudniki in imetniki pravic.
- (11) Poleg tega je Sodišče v združenih zadevah C-403/08 in C-429/08, Football Association Premier League in drugi, EU:C:2011:631 odločilo, da nekaterih omejitev zagotavljanja storitev ni mogoče upravičiti glede na cilj varstva pravic intelektualne lastnine.
- (12) Zato je cilj te uredbe je prilagoditi usklajen pravni okvir o avtorskih in sorodnih pravicah ter zagotoviti skupen pristop k zagotavljanju storitev spletnih vsebin za naročnike, ki se začasno nahajajo v državah članicah, ki niso države njihovega prebivališča, da bi zagotovili odpravo sedanjih ovir za čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin na notranjem trgu ne obstajajo več.
- (12a) Glede na to, da obstajajo instrumenti Unije, sprejeti na področju obdavčitve, je treba področje obdavčitve izključiti iz področja uporabe te uredbe. Zato ta uredba ne bi smela vplivati na uporabo določb, povezanih z obdavčitvijo.

- (13) Ta uredba bi se zato morala uporabljati za storitve spletnih vsebin, ki jih ponudnik, potem ko je od imetnikov pravic pridobil zadevne pravice na določenem ozemlju, zagotavlja svojim naročnikom na podlagi pogodbe na kakršen koli način, vključno s pretakanjem, datotečnim prenosom ali katero koli drugo tehniko, ki omogoča uporabo navedenih vsebin. Prijava na prejemanje opozoril o vsebini ali zgolj sprejetje piškotkov HTML se v tej uredbi ne bi smela šteti za pogodbo o zagotavljanju storitev spletnih vsebin.
- (14) Spletna storitev, ki ni avdiovizualna medijska storitev v smislu Direktive 2010/13/EU in ki uporablja dela, drugo vsebino ali prenose radiotelevizijskih organizacij zgolj kot pomožno dopolnitev, ne bi smela biti zajeta v tej uredbi. Take storitve vključujejo spletna mesta, ki uporabljajo dela ali drugo zaščiteno vsebino, kot so grafični elementi ali glasba kot ozadje, le kot pomožno dopolnitev, kadar je glavni namen takšnih spletnih mest na primer prodaja blaga.
- (15) Ta uredba bi se morala uporabljati le za storitve spletnih vsebin, do katerih lahko naročniki dejansko dostopajo in jih uporabljajo v državi članici svojega prebivališča, ne da bi bili omejeni na določeno lokacijo, saj od ponudnikov storitev spletnih vsebin, ki prenosnih storitev ne ponujajo v državi članici prebivališča naročnika, ni primerno zahtevati, da jih ponujajo čezmejno.
- (16) Ta uredba bi se morala uporabljati za storitve spletnih vsebin proti plačilu v denarju. Ponudniki takih storitev imajo možnost, da preverijo državo članico prebivališča svojih naročnikov. Pravico do uporabe storitve spletnih vsebin bi bilo treba šteti za pridobljeno proti plačilu v denarju, ne glede na to, ali se plačilo izvede neposredno ponudniku storitve spletnih vsebin ali drugi stranki, kot je ponudnik paketa telekomunikacijske storitve in storitve spletnih vsebin drugega ponudnika. Plačilo obvezne pristojbine, kot je prispevek za radiotelevizijske storitve, se ne bi smelo šteti kot plačilo v denarju za prejem spletne storitve.

- (17) Ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se opravljajo brez denarnega plačila, običajno ne preverjajo države članice prebivališča svojih naročnikov. Vključitev takšnih storitev spletnih vsebin v področje uporabe te uredbe bi predstavljala veliko spremembo načina zagotavljanja teh storitev in bi predstavljala nesorazmerne stroške. Po drugi strani pa bi izključitev teh storitev iz področja uporabe te uredbe pomenila, da pravnega mehanizma, predvidenega v tej uredbi, ki ponudnikom storitev spletnih vsebin omogoča, da ponudijo svoje storitve prenosljivo po vsej Uniji, ne bi mogli izkoristiti ponudniki storitev spletnih vsebin, tudi če se odločijo za naložbo v načine, ki omogočajo preverjanje države članice prebivališča njihovega naročnika. Zato bi morali ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo brez denarnega plačila, imeti možnost vključitve v področje uporabe te uredbe, če se tako odločijo in če izpolnjujejo zahteve o preverjanju države članice prebivališča. Če uveljavijo to možnost, bi morali izpolnjevati določbe te uredbe na enak način kot ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se opravljajo proti plačilu v denarju. Poleg tega bi morali o svoji odločitvi za uporabo te možnosti obvestiti naročnike, zadevne imetnike avtorskih in sorodnih pravic ter imetnike vseh drugih pravic v zvezi z vsebino storitve spletnih vsebin. Takšne informacije se bi lahko zagotovile na spletni strani ponudnika.
- (18) Za zagotovitev čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin je treba zahtevati, da ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, svojim naročnikom omogočijo uporabo storitve v državi članici, v kateri se začasno nahajajo, tako da se jim omogoči dostop do iste vsebine na isti vrsti in številu naprav, za enako število uporabnikov in z enakim obsegom funkcionalnosti, kot so jim na voljo v državi članici prebivališča. Ta obveznost je zavezujoča, zato je stranke ne smejo izključiti, od nje odstopati ali spreminjati njenih učinkov. Kakršno koli dejanje ponudnika, ki bi naročniku preprečilo dostop do storitve ali njeno uporabo, medtem ko se začasno nahaja v drugi državi članici, na primer omejitve funkcionalnosti storitve ali kakovosti zagotavljanja storitve, bi pomenilo izogibanje obveznosti zagotavljanja čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin in bi bilo zato v nasprotju s to uredbo.

- (19) Če bi se zahtevalo, da se morajo storitve spletnih vsebin naročnikom, ki se začasno nahajajo v državah članicah, ki niso država njihovega prebivališča, zagotavljati v enaki kakovosti kot v državi članici prebivališča, bi lahko to privedlo do visokih stroškov za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, in s tem tudi za naročnike. Zato v tej uredbi ni primerno zahtevati, da ponudnik sprejme ukrepe za zagotavljanje take storitve v višji kakovosti, kot je na voljo prek lokalnega spletnega dostopa, ki ga izbere naročnik med začasnim nahajanjem v drugi državi članici. V takih primerih ponudnik ni odgovoren za morebitno slabšo kakovost zagotavljanja storitve. Če pa ponudnik izrecno jamči, da bo naročnikom, ko se ti začasno nahajajo v drugih državah članicah, zagotavljal določeno raven kakovosti storitev, ga takšno jamstvo zavezuje. Ponudnik bi moral svojim naročnikom vnaprej zagotoviti splošne informacije o kakovosti zagotavljanja storitev spletnih vsebin v državah članicah, ki niso država članica prebivališča, zlasti informacije, da se kakovost zagotovljene storitve lahko razlikuje od kakovosti storitve spletnih vsebin, zagotovljene v državi članici prebivališča. Takšne informacije se bi lahko zagotovile na spletni strani ponudnika.
- (20) Da lahko ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, izpolnjujejo obveznost omogočanja čezmejne prenosljivosti svojih storitev, ne da bi pridobili ustrezne pravice v drugi državi članici, je treba določiti, da so navedeni ponudniki, ki zakonito zagotavljajo prenosne storitve spletnih vsebin proti plačilu v denarju v državi članici prebivališča naročnikov, vedno upravičeni do zagotavljanja takih storitev navedenim naročnikom, ko se ti začasno nahajajo v drugi državi članici. To bi bilo treba doseči z določitvijo – za namene te uredbe –, da za zagotavljanje take storitve spletnih vsebin, dostop do nje in njeno uporabo velja, da potekajo v državi članici prebivališča naročnika. Storitve spletnih vsebin se zagotavlja zakonito, če sta tako storitev kot vsebina zagotovljeni zakonito v državi članici prebivališča. Ta uredba in zlasti pravni mehanizem, ki določa kraj zagotavljanja storitve spletnih vsebin ter dostopa do nje in njene uporabe v državi članici prebivališča naročnika, ne preprečuje ponudniku, da ne bi svojemu naročniku, ki se začasno nahaja v drugi državi članici, ponudil storitev spletnih vsebin, ki jo ponudnik zakonito opravlja v tej državi članici.

- (21) Za podeljevanje licenc za avtorske in sorodne pravice to pomeni, da bi za da zadevna dejanja reproduciranja, priobčitve javnosti in dajanja na voljo del in drugih zaščitene vsebin ter dejanja jemanja izvlečkov in ponovne uporabe v zvezi s podatkovnimi zbirkami, zaščitene s pravico sui generis, do katerih pride, kadar se storitev zagotavlja naročnikom, ko se ti začasno nahajajo v državi članici, ki ni država njihovega prebivališča, moralo veljati, da potekajo v državi članici prebivališča naročnikov. Za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, bi zato moralo veljati, da taka dejanja izvajajo na podlagi ustreznih dovoljenj zadevnih imetnikov pravic za državo članico prebivališča teh naročnikov. Kadar lahko ponudniki izvedejo dejanja priobčitve javnosti ali reproduciranja v državi članici naročnika na podlagi dovoljenja zadevnih imetnikov pravic, bi moral imeti naročnik, ki se začasno nahaja v državi članici, ki ni država članica njegovega prebivališča, možnost dostopa do storitve in njene uporabe ter po potrebi možnost izvedbe katerih koli ustreznih dejanj reproduciranja, kot je datotečni prenos, do katerih bi bil upravičen v državi članici prebivališča. Kadar ponudnik zagotavlja storitev spletnih vsebin naročniku, ki se začasno nahaja v državi članici, ki ni država članica njegovega prebivališča, in naročnik uporablja storitev v skladu s to uredbo, to ne bi smelo pomeniti kršitve avtorskih in sorodnih pravic ali drugih pravic, ki so povezane z uporabo vsebine v storitvi.
- (22) Ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, zato ne bi smeli biti odgovorni za kršitev katere koli pogodbene določbe, ki je v nasprotju z obveznostjo, da svojim naročnikom omogočajo uporabo storitve v državi članici, kjer se začasno nahajajo. Zato bi morale biti klavzule v pogodbah, s katerimi se želi prepovedati ali omejiti čezmejna prenosljivost takih storitev spletnih vsebin, neizvršljive. Ponudnikom in imetnikom pravic, relevantnih za zagotavljanje storitev spletnih vsebin, se ne bi smelo dovoliti izogibanje uporabi te uredbe na podlagi izbire zakonodaje tretje države kot zakonodaje, ki bi veljala za pogodbe med njimi ali pogodbe med ponudniki in naročniki.

- (22a) Ta uredba opredeljuje več pojmov, potrebnih za njeno uporabo, vključno z državo članico prebivališča. Država članica prebivališča bi morala biti določena ob upoštevanju ciljev te uredbe in potrebe, da se zagotovi njena enotna uporaba v Uniji. Opredelitev države članice prebivališča pomeni, da ima naročnik dejansko in stalno bivališče v državi članici, v katero se redno vrača. Ponudnik, ki je določil državo članico prebivališča v skladu s to uredbo, bi moral za namene te uredbe domnevati, da je preverjena država članica prebivališča, edina država članica prebivališča naročnika. Ponudniki ne bi smeli biti zavezani k preverjanju, ali so njihovi naročniki tudi naročniki storitve spletnih vsebin v drugi državi članici.
- (23) S to uredbo bi morali biti ponudniki, ki zagotavljajo storitve spletnih vsebin proti plačilu v denarju naročnikom, ki se začasno nahajajo v državi članici, ki ni njihova država članica prebivališča, obvezani uporabiti učinkovite načine za preverjanje države članice prebivališča svojih naročnikov. Uporaba takšnih načinov bi morala biti vedno razumna in ne bi smela presegati tistega, kar je potrebno za doseganje namena določitve države članice prebivališča. Zato se morajo ponudniki zanašati na načine preverjanja iz te uredbe. Namen tega seznama je zagotoviti pravno varnost glede načina preverjanja, ki ga uporabljajo ponudniki. V vsakem primeru bi bilo treba upoštevati učinkovitost določenega načina preverjanja v posamezni državi članici in za določeno vrsto storitve spletnih vsebin. Ponudniki storitev bi morali uporabljati kombinacijo načinov preverjanja, razen če se država članica prebivališča z zadostno stopnjo gotovosti lahko ugotovi na podlagi enega samega načina preverjanja. Poleg tega bi morala ta uredba dovoljevati dogovore med ponudniki storitev spletnih vsebin in imetniki pravic o tem, katere načine preverjanja bi morali uporabljati ponudniki, ne glede na to, ali so navedeni v tej uredbi ali ne. To bi moralo omogočiti prožnost pri izbiri načina preverjanja. Takšni načini bi morali biti tudi učinkoviti, razumni in ne bi smeli presegati tistega, kar je potrebno za doseganje namena določitve države članice prebivališča.

Ponudnik storitev spletnih vsebin lahko zahteva, da naročnik predloži informacije, potrebne za zadovoljivo preverjanje države članice prebivališča naročnika. Če naročnik ne predloži teh informacij in zato ponudnik ne more preveriti države članice prebivališča, kakor določa ta uredba, ponudnik za tega naročnika v skladu s to uredbo ne bi smel zagotavljati čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin .

(23a) Vendar bi morale biti imetnikom avtorskih pravic, sorodnih pravic ali drugih pravic v zvezi s storitvami spletnih vsebin še naprej omogočeno, da dovolijo, da se do njihove vsebine dostopa in se jo uporablja v skladu s to uredbo brez preverjanja države članice prebivališča. To lahko zlasti velja v sektorjih, kot so glasba in e-knjige. Imetniki pravic bi morali imeti možnost, da prosto sprejemajo take odločitve ob sklenitvi sporazumov s ponudniki. Sporazumi med imetniki pravic in ponudniki ne bi smeli omejevati možnosti imetnikov pravic, da takšno dovoljenje preklicajo, če ponudnika v razumnem roku uradno obvestijo. V primerih, ko se imetniki avtorskih pravic, sorodnih pravic ali drugih pravic odločijo, da bodo dovolili, da se do njihovih vsebin dostopa in se jih uporablja brez preverjanja države članice prebivališča, bi morali vsi drugi vidiki uredbe ostali veljavni, sporazum med ponudnikom in naročnikom za zagotavljanje storitev spletnih vsebin pa bi moral zadostovati za določitev naročnikove države članice prebivališča.

(23b) Načini preverjanja lahko vključujejo vzorčenje ali redno pregledovanje naslova IP namesto stalnega spremljanja lokacij. Ker za namene preverjanja ni pomembna točna lokacija, ampak začasno nahajanje naročnika v drugi državi članici, medtem ko dostopa do storitve, se natančni podatki o lokaciji v ta namen ne bi smeli zbirati in obdelovati. Prav tako se v primeru, kadar za zagotavljanje storitve zadostuje avtentikacija naročnika, identifikacija naročnika ne bi smela zahtevati.

- (24) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva priznana načela iz Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Zato bi bilo treba to uredbo razlagati in uporabljati v skladu z navedenimi pravicami in načeli, zlasti pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja, pravico do varstva osebnih podatkov, svobodo izražanja in svobodo gospodarske pobude. Pri vsaki obdelavi osebnih podatkov na podlagi te uredbe bi se morale spoštovati temeljne pravice, vključno s pravico do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja in pravico do varstva osebnih podatkov iz členov 7 in 8 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, taka obdelava pa mora biti v skladu z direktivama 95/46/ES⁷ in 2002/58/ES⁸. Sklicevanje na direktivi 95/46/ES in 2002/58/ES bi bilo treba razumeti kot sklicevanje na veljavno zakonodajo ter zakonodajo, ki jo bo nadomestila. Zlasti ob upoštevanju pravne obveznosti iz te uredbe o preverjanju države članice prebivališča bi morali ponudniki storitev spletnih vsebin zagotavljati, da je vsaka obdelava osebnih podatkov v skladu s to uredbo potrebna in sorazmerna za doseganje zadevnega cilja. Potrebni tehnični in organizacijski ukrepi bi morali vključevati zagotavljanje preglednih informacij naročnikom glede načinov, ki se uporabljajo za preverjanje, in namena tega preverjanja, ter zagotavljanje ustreznih varnostnih ukrepov.
- (25) Ta uredba ne bi smela vplivati na uporabo pravil o konkurenci, zlasti členov 101 in 102 Pogodbe. Pravila iz te uredbe se ne bi smela uporabljati za omejevanje konkurence na način, ki je v nasprotju s Pogodbo.

⁷ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 95/46/ES z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov, UL L 281, 23.11.1995, str. 31–50.

⁸ Direktiva 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), (UL L 201, 31.7.2002, str. 37), po spremembi z direktivama 2006/24/ES in 2009/136/ES imenovana „direktiva o e-zasebnosti“.

- (25a) Ta uredba ne posega v uporabo Direktive 2014/26/EU⁹ in zlasti naslova III te direktive. Pravila, predvidena s to uredbo, so skladna s ciljem lajšanja zakonitega dostopa do vsebine, zaščitene z avtorskimi in sorodnimi pravicami, ter povezanih storitev.
- (26) Pogodbe, na podlagi katerih se izdajajo licence za vsebino, se običajno sklepajo za razmeroma dolgo obdobje. Zato in da bi se zagotovilo, da lahko vsi potrošniki s prebivališčem v Uniji začnejo istočasno in nemudoma izkoriščati čezmejno prenosljivost storitev spletnih vsebin, bi se morala ta uredba uporabljati tudi za pogodbe in pravice, sklenjene oziroma pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, če se nanašajo na čezmejno prenosljivost storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja po tem datumu. To je potrebno tudi za zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev za ponudnike storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, poslujoče na notranjem trgu, in sicer tako, da bi se ponudnikom, ki so sklenili pogodbe z imetniki pravic za daljše obdobje, omogočilo, da svojim naročnikom ponudijo čezmejno prenosljivost, ne glede na to, ali ima ponudnik možnost spremeniti pogodbene pogoje. Poleg tega bi morala ta določba zagotoviti, da bodo lahko ponudniki, ki sklenejo dogovore, potrebne za čezmejno prenosljivost svojih storitev, tako prenosljivost lahko ponujali za vse svoje spletne vsebine. Imetnikom pravic pa bi morala tudi omogočiti, da jim ne bi bilo treba spreminjati pogojev obstoječih licenčnih pogodb, da bi lahko ponudnikom zagotovili čezmejno prenosljivost svojih storitev.

⁹ Direktiva 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu, UL L 84, 20.3.2014, str. 72–98.

- (27) Ker se bo torej ta uredba uporabljala za nekatere pogodbe in pravice, pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, je tudi primerno določiti ustrezno obdobje med datumom začetka veljavnosti te uredbe in datumom začetka njene uporabe, da se bodo lahko imetniki pravic in ponudniki storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, ustrezno prilagodili novim razmeram ter da bodo lahko ponudniki spremenili pogoje uporabe svojih storitev. Spremembe pogojev uporabe storitev spletnih vsebin, ki se ponujajo v svežnjih, ki združujejo elektronsko komunikacijsko storitev in storitev spletnih vsebin, ki se izvedejo samo zaradi usklajenosti z zahtevami te uredbe, naročnikom na podlagi nacionalnih zakonov, s katerimi se prenaša regulativni okvir za elektronska komunikacijska omrežja in storitve, ne dajejo nobenih pravic do preklica pogodb o opravljanju takšnih elektronskih komunikacijskih storitev.
- (28) Za doseganje cilja v zvezi z zagotavljanjem čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin v Uniji je primerno sprejeti uredbo, ki se neposredno uporablja v državah članicah. To je potrebno, da bi se zagotovila enotna uporaba pravil o čezmejni prenosljivosti v državah članicah in da bi ta pravila začela veljati istočasno za vse storitve spletnih vsebin. Samo uredba zagotavlja stopnjo pravne varnosti, ki je potrebna, da bodo lahko potrošniki v celoti izkoristili čezmejno prenosljivost po vsej Uniji.

(29) Ker cilja te uredbe, namreč sprejetja pravnega okvira za zagotavljanje čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin v Uniji, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi njegovega obsega in učinkov lažje doseže na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenega cilja. Zato ta uredba bistveno ne vpliva na način podeljevanja licenc za pravice in ne zavezuje imetnikov pravic in ponudnikov storitev spletnih vsebin, ki se zagotavljajo proti plačilu v denarju, k spremembi pogodbenih pogojev. Poleg tega ta uredba od ponudnikov tudi ne zahteva, da sprejmejo ukrepe za zagotovitev kakovosti izvajanja storitev spletne vsebine zunaj države članice prebivališča naročnika. Ta uredba se ne uporablja za ponudnike, ki ponujajo storitve spletnih vsebin brez denarnega plačila in ne izkoriščajo možnosti za zagotavljanje čezmejne prenosljivosti njihovih storitev. Zato ne nalaga nesorazmernih stroškov –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Cilj in področje uporabe

- (1) Ta uredba uvaja skupni pristop v Uniji za zagotovitev, da naročniki prenosljivih storitev spletnih vsebin v svojih državah članicah prebivališča lahko dostopajo do teh storitev in jih uporabljajo, kadar se začasno nahajajo v drugi državi članici.
- (2) Ta uredba se ne uporablja za področje obdavčitve.

Člen 2

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „naročnik“ pomeni vsakega potrošnika, ki lahko na podlagi pogodbe o zagotavljanju storitve spletnih vsebin, sklenjene s ponudnikom, dostopa do te storitve in jo uporablja v državi članici svojega prebivališča;
- (b) „potrošnik“ pomeni vsako fizično osebo, ki v pogodbah, zajetih s to uredbo, deluje za namene, ki so zunaj njene trgovske, poslovne, obrtne ali poklicne dejavnosti;
- (c) „država članica prebivališča“ pomeni državo članico, določeno na podlagi člena 3b, v kateri ima naročnik svoje dejansko in stalno prebivališče, v katero se redno vrača;
- (d) „začasno nahajati se v državi članici“ pomeni, da se naročnik nahaja v državi članici, ki ni država članica njegovega prebivališča, za omejeno obdobje;

- (e) „storitev spletne vsebine“ pomeni storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki jo ponudnik zakonito zagotavlja naročniku v njegovi državi članici prebivališča pod dogovorjenimi pogoji, prek spleta in prenosljivo, ter je:
- (i) avdiovizualna medijska storitev v smislu Direktive 2010/13/EU, ali
 - (ii) storitev, katere glavna značilnost je zagotavljanje dostopa do del, druge zaščitene vsebine ali prenosov radiotelevizijskih organizacij in njihova uporaba, in sicer linearno ali na zahtevo;
- (f) „prenosna“ pomeni, da lahko naročniki dejansko dostopajo do storitve spletnih vsebin in jo uporabljajo v državi članici prebivališča, ne da bi bili omejeni na določeno lokacijo.

Člen 3

Obveznost zagotavljanja čezmejne prenosljivosti storitev spletnih vsebin

- (1) Ponudnik storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja proti plačilu v denarju, omogoča naročniku, ki se začasno nahaja v državi članici, da dostopa do storitve spletnih vsebin in jo uporablja.
- (2) Obveznost iz odstavka 1 se ne razširi na nobene zahteve glede kakovosti, ki se uporabljajo za zagotavljanje storitve spletnih vsebin in jih mora ponudnik izpolnjevati pri zagotavljanju te storitve v državi članici prebivališča, razen če se ponudnik izrecno ne zaveže drugače.
- (3) Naročnik ponudniku pred začetkom opravljanja storitve zagotovi informacije v zvezi s kakovostjo zagotavljanja storitve zagotovljenih spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1. Informacije se zagotovijo na način, ki je ustrezen in sorazmeren.

Člen 3A

Možnost, da se omogoči čezmejna prenosljivost storitev spletnih vsebin v skladu s to uredbo

- (1) Ponudnik storitve spletnih vsebin, ki se zagotavlja brez denarnega plačila, se lahko odloči, da omogoči svojim naročnikom, ki so začasno prisotni v državi članici, dostop do storitve spletnih vsebin in njeno uporabo v skladu s to uredbo, pod pogojem, da ponudnik preveri državo članico prebivališča naročnika v skladu s členom 3b.
- (2) Ponudnik pred začetkom opravljanja navedene storitve obvesti naročnike, zadevne imetnike avtorskih in sorodnih pravic ter imetnike vseh drugih pravic v zvezi z vsebino storitve spletnih vsebin o svoji odločitvi, da bo zagotavljal storitev spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1. Informacije se zagotovijo na način, ki je ustrezen in sorazmeren.
- (3) Če se ponudnik odloči, da bo zagotavljal storitve spletnih vsebin v skladu z odstavkom 1, se za tega ponudnika ta uredba uporablja.

Člen 3b

Preverjanje države članice prebivališča

- (1) Ponudnik storitve spletnih vsebin, ki jih zagotavlja proti plačilu v denarju, uporabi učinkovite načine za preverjanje države članice prebivališča svojih naročnikov. Ti načini so razumni in ne presegajo tistega, kar je potrebno za doseganje njihovih ciljev.

- (2) Za izpolnitev obveznosti iz odstavka 1 se ponudnik opira na naslednje načine preverjanja:
- (a) izjavo naročnika o državi članici prebivališča;
 - (b) osebno izkaznico ali drug veljaven dokument, ki potrjuje naročnikovo državo članico prebivališča;
 - (c) naslov za izstavitve računa ali poštni naslov naročnika;
 - (d) bančne podatke, kot so bančni račun, lokalna kreditna ali debetna kartica naročnika;
 - (e) kraj postavitve TV-komunikatorja ali podobne naprave, ki se uporablja za dobavo storitev naročniku;
 - (f) če je naročnik stranka v pogodbi za internetni ali telefonski priključek v tej državi članici;
 - (g) če naročnik plačuje naročnino za druge storitve, ki se opravljajo v zadevni državi članici na primer storitve javne radiodifuzije;
 - (h) vzorčenje ali redno pregledovanje naslova internetnega protokola (IP) za določitev države članice, v kateri ima naročnik dostop do storitev spletnih vsebin in jih uporablja, ali določitev države članice z drugimi načini geografske lokalizacije;
 - (i) vpis v lokalnem volilnem imeniku, če je javno dostopen; ali
 - (j) plačilo lokalnih davkov/glavarin, če so informacije javno dostopne.

Ponudnik uporablja kombinacijo takšnih načinov preverjanja, razen če se država članica prebivališča v zadostni meri lahko ugotovi na podlagi enega samega načina preverjanja.

Izjava naročnika o državi članici prebivališča se uporabi le v kombinaciji z enim ali več drugimi načini preverjanja.

- (3) Ponudniki in imetniki avtorskih in sorodnih pravic ali drugih pravic v zvezi z vsebino storitve spletnih vsebin se lahko dogovorijo o uporabi določenih načinov, navedenih v odstavku 2, ali kakršnih koli drugih načinov v skladu z odstavkom 1, da se preveri država članica prebivališča.
- (4) Ponudnik ima pravico, da od naročnika zahteva, da mu zagotovi informacije, potrebne za preverjanje države članice prebivališča. Če naročnik ne predloži teh informacij in zato ponudnik ne more preveriti države članice prebivališča, kakor določa ta uredba, ponudnik v skladu s to uredbo za tega naročnika ne zagotavlja dostopa do storitve spletnih vsebin ali njene uporabe, kadar je začasno prisoten v drugi državi članici.
- (5) Imetniki avtorske in sorodnih pravic ali drugih pravic v zvezi z vsebino storitve spletnih vsebin lahko dovolijo dostop do in uporabo njihove vsebine v skladu s to uredbo brez preverjanja države članice prebivališča, sicer pa v skladu s to uredbo. V takšnih primerih je sporazum med ponudnikom in naročnikom za zagotavljanje storitve spletne vsebine dovolj za ugotavljanje naročnikove države članice prebivališča.
- (6) Sporazum med ponudnikom in imetniki avtorske in sorodnih pravic ali drugih pravic v zvezi z vsebino storitve spletnih vsebin ne omejuje možnosti imetnikov pravic, da odvzamejo dovoljenje iz odstavka 5 pod pogojem, da je ponudniku v razumnem roku podano uradno obvestilo.

Člen 4

Kraj zagotavljanja storitev spletnih vsebin, dostopa do njih in njihove uporabe

Za zagotavljanje storitve spletnih vsebin v skladu s to uredbo za naročnika, ki se začasno nahaja v drugi državi članici, pa tudi dostopa do te storitve in njene uporabe s strani naročnika, velja, da potekajo le v državi članici prebivališča.

Člen 5

Pogodbene določbe

- (1) Pogodbene določbe, vključno s tistimi, ki veljajo za razmerja med imetniki avtorskih in sorodnih pravic, imetniki katerih koli drugih pravic, povezanih z dostopom do in uporabo vsebin v okviru storitev spletnih vsebin, in ponudniki storitev spletnih vsebin ter med takšnimi ponudniki in njihovimi naročniki, ki so v nasprotju s s to uredbo, so neizvršljive.
- (2) Določbe te uredbe se uporabljajo ne glede na pravo, ki se uporablja za pogodbe, sklenjene med ponudniki storitev spletnih vsebin ter imetniki avtorskih in sorodnih pravic ali drugih pravic, povezanih z dostopom do in uporabo vsebine v zvezi s storitvami spletnih vsebin, ali za pogodbe med takšnimi ponudniki in njihovimi naročniki.

Člen 6

Varstvo osebnih podatkov

Obdelava osebnih podatkov v okviru te uredbe se izvaja v skladu z Direktivama 95/46/ES in 2002/58/ES.

Člen 7

Uporaba za obstoječe pogodbe in pridobljene pravice

Ta uredba se uporablja tudi za pogodbe in pravice, sklenjene oziroma pridobljene pred datumom začetka njene uporabe, če so pomembne za zagotavljanje storitve spletnih vsebin, dostop do nje in njeno uporabo v skladu s členoma 3 in 3a po tem datumu.

Člen 7a

Vrednotenje

Tri leta po začetku veljavnosti te uredbe, nato pa vsaka tri leta, Komisija oceni uporabo te uredbe in predloži Evropskemu parlamentu in Svetu poročilo o uporabi te uredbe. To poročilo vsebuje oceno preverjanja države članice prebivališča, in, če je to potrebno, potrebe po pregledu. Poročilu Komisije se po potrebi priloži zakonodajni predlog.

Člen 8

Končne določbe

(1) Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

(2) Uporabljati se začne dvanajst mesecev po datumu objave.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

Za Evropski parlament

Predsednik

Za Svet

Predsednik
